

Sondag, 19 Julie 2026

Skriflesing: Esegïel 22:23-31

Tema: Wie sal in die gaping staan?

Skriflesing

Esegïel 22:23-31

Ek laat hulle kry wat hulle verdien

²³Die woord van die Here het tot my gekom: ²⁴“Mens, sê vir die land: Jy is 'n land wat geen reën sal kry die dag as my toorn losbreek nie.

²⁵“Die regeerders in die land sweer saam en is soos brullende leeus op vangste uit. Hulle vreet mense op en vat die rykdom en kosbaarhede vir hulleself, hulle maak baie vrouens in die land weduwees. ²⁶Die priesters in die land doen my wet geweld aan en hulle ontwy wat aan My gewy is. Hulle maak nie onderskeid tussen wat gewyd en wat nie gewyd is nie, en hulle ken nie die onderskeid tussen rein en onrein nie. Vir my sabbatte gee hulle niks om nie. So word Ek tussen hulle oneer aangedoen. ²⁷Die amptenare in die land is soos verskeurende wolwe. Hulle moor, hulle laat mense doodgaan, hulle maak oneerlike wins. ²⁸Die profete in die land pleister alles toe: hulle sien gesigte wat nie daar is nie, verkondig leuens as waarsêery en sê: ‘So sê die Here my God,’ terwyl Ek niks gesê het nie. ²⁹Die burgers van die land verdruk en beroof mense. Hulle buit armes en mense in nood uit en hulle verdruk die vreemdeling asof daar geen reg bestaan nie. ³⁰Ek het iemand tussen hulle gesoek wat 'n muur sou bou en vir die stad in die bres sou tree dat dit nie vernietig word nie, maar Ek het niemand gekry nie. ³¹Daarom laat Ek my toorn oor hulle losbreek en vernietig Ek hulle met die vuur van my gramskap. Ek laat hulle kry wat hulle verdien,” sê die Here my God.

Jeremia 23:29 – ‘My woord is soos vuur, sê die Here, soos 'n hamer waarmee klippe stukkend gebreek word.’

PREEK

Broers en susters in onse Here Jesus Christus:

Agtergrond tot die Skrifgedeelte

Esegiël tree op in 'n baie moeilike tyd in Israel se geskiedenis. Hy is saam met 'n groep Judeërs na Babel weggevoer, terwyl Jerusalem nog nie finaal vernietig is nie. Baie mense het steeds gehoop dat alles vanself sou regkom. Hulle het gedink Jerusalem en die tempel sou veilig bly omdat hulle God se volk was.

Maar deur Esegiël wys God dat die grootste gevaar nie net die vyand buite die stad was nie. Die volk het van binne af begin verbrokkel.

In Esegiël 22 word Jerusalem beskryf as 'n stad waarin geweld, onreg, korrupsie en afgodery algemeen geword het. Die profete het mense mislei, die priesters het God se voorskrifte verdraai, die leiers het hulle mag misbruik en gewone mense het die armes en vreemdelinge uitgebuit. Die probleem was dus nie net 'n paar verkeerde besluite nie. Die hele samelewing se geestelike muur het begin verbrokkel.

Dit is binne hierdie situasie dat God sê Hy het iemand gesoek wat die muur sou herstel en “in die gaping” sou staan. God het iemand gesoek wat nie net die verval sou raaksien nie, maar wat voor Hom sou intree en verantwoordelikheid sou neem ter wille van die volk.

Wie sal in die gaping staan?

Daar is 'n beeld in hierdie gedeelte wat 'n mens nie maklik vergeet nie: 'n stadsmuur met 'n groot gaping daarin.

In die antieke wêreld was 'n muur rondom 'n stad nie bloot versiering nie. Dit het veiligheid gebied. Wanneer daar 'n opening in die muur was, was die hele stad kwesbaar. Vyande kon daar inkom. Daarom moes iemand die muur herstel, of in die opening gaan staan en dit verdedig totdat hulp kom.

God sê deur Esegiël:

“Ek het iemand tussen hulle gesoek wat 'n muur sou bou en voor My in die gaping sou staan ter wille van die land, sodat Ek dit nie sou vernietig nie, maar Ek het niemand gekry nie.”

Dit is aangrypende woorde. God kyk na sy volk. Hy sien hoe alles rondom hulle verbrokkel. Hy sien onreg, korrupsie, geestelike misleiding, uitbuiting en selfsug. En dan soek Hy iemand wat bereid is om op te staan.

Nie iemand wat bloot kommentaar lewer oor die gaping nie.

Nie iemand wat ander blameer omdat die muur gebreek het nie.

Nie iemand wat van 'n veilige afstand af skree nie.

God soek iemand wat in die gaping sal staan.

1. Ons wêreld het werklike gapings

Esegiël 22 beskryf 'n samelewing wat van binne af begin verbrokkel het.

Die profete het mense mislei. Die priesters het nie meer duidelik onderskei tussen wat heilig en onheilig is nie. Die leiers het hulle mag gebruik om hulleself te bevoordeel. Gewone mense het ander uitgebuit en die kwesbares verdruk.

Die hele samelewing was soos 'n muur waarin die een steen na die ander losgeraak het.

Dit is maklik om hierdie gedeelte te lees en net na die wêreld rondom ons te kyk. Ons sien korrupsie, geweld, armoede, gebroke gesinne, oneerlikheid, eensaamheid en 'n gebrek aan respek vir menselewens. Ons sien kinders wat grootword sonder veilige volwassenes. Ons sien huwelike waarin mense langs mekaar leef, maar mekaar nie meer werklik bereik nie. Ons sien mense wat geestelik moeg geword het en stadig van die geloofsgemeenskap wegdryf.

Daar is gapings oral rondom ons.

Maar daar is ook gapings nader aan die huis.

Soms is die gaping in 'n verhouding waar niemand meer bereid is om die eerste gesprek te begin nie. Soms is dit in 'n gesin waar almal weet iets is verkeerd, maar niemand praat daaroor nie.

Soms is dit in die lewe van iemand wat swaarkry, terwyl almal aanvaar dat iemand anders seker sal help.

Die vraag is nie net: "Waar is die wêreld besig om verkeerd te loop?" nie.

Die vraag is: "Watter gaping wys God vir my?"

Ons kan so gewoon raak aan die gebrokenheid dat ons ophou om dit raak te sien. Ons leer om daaromheen te loop. Ons sê: "Dit is maar hoe dinge is." Maar geloof leer ons om die gapings raak te sien, nie sodat ons moedeloos word nie, maar sodat ons beskikbaar kan wees.

2. God soek nie net kritici nie, maar mense wat sal staan

In Esegïël se tyd was daar waarskynlik genoeg mense wat kon verduidelik wie die skuld vir die verval moes dra. Die volk kon die konings blameer. Die konings kon die priesters blameer. Die priesters kon die profete blameer. Almal kon 'n vinger wys.

Maar God soek iemand wat sal staan.

Dit is makliker om 'n gaping uit te wys as om daarin te gaan staan.

Om in die gaping te staan, beteken dat jy bereid is om verantwoordelikheid te neem, selfs wanneer jy nie die probleem veroorsaak het nie. Dit beteken nie dat jy vir alles verantwoordelik is nie. Dit beteken ook nie dat jy almal se redder moet probeer wees nie. Dit beteken eenvoudig dat jy vra:

"Here, waar kan ek getrou wees?"

Miskien is daar iemand in jou familie wat altyd uitgesluit word. Om in die gaping te staan, kan beteken dat jy die telefoon optel en kontak maak.

Miskien is daar 'n jongmens wat nie 'n betroubare volwassene het met wie hy of sy kan praat nie.

Om in die gaping te staan, kan beteken dat jy tyd maak, luister en belangstelling toon.

Miskien is daar spanning in 'n verhouding. Om in die gaping te staan, kan beteken dat jy ophou wag dat die ander persoon eerste moet verander en self die eerste tree na versoening gee.

Dink aan 'n klein kind wat in 'n besige winkelsentrum verdwaal. Baie mense kan die kind raaksien. Party sal wonder waar die ouers is. Ander sal verbyloop omdat hulle haastig is. Maar een persoon gaan staan stil, buk af, praat rustig en bly by die kind totdat hulp kom.

Daardie persoon het nie die probleem veroorsaak nie. Hy kan dit ook nie alleen oplos nie. Maar hy kies om nie verby die gaping te loop nie.

Dit is dikwels hoe God werk. Hy gebruik mense wat bereid is om stil te staan.

Die kerk is nie geroep om bloot vanaf die kantlyn te verduidelik wat alles verkeerd is nie. Ons is geroep om teenwoordig te wees. Om te bid. Om te dien. Om waarheid te praat. Om mense te dra. Om hoop sigbaar te maak.

3. Om in die gaping te staan, begin voor God

Die persoon na wie God soek, moet nie net die muur herstel nie. Hy moet ook “voor My in die gaping staan ter wille van die land”.

Hierdie beeld verwys na voorbidding. Dit is iemand wat voor God kom staan met die nood van ander op sy hart.

Voorbidding beteken dat ons nie net oor mense praat nie, maar met God oor hulle praat.

Ons wêreld leer ons om vinnig 'n mening te vorm. Ons hoor van iemand se verkeerde besluit en binne enkele oomblikke het ons reeds 'n oordeel. Ons sien 'n probleem in die gemeente of gemeenskap en bespreek dit maklik met ander.

Maar het ons daarvoor gebid?

Om in die gaping te staan, beteken dat jy 'n persoon se naam voor God noem. Dit beteken dat jy bid vir die kind wat afdwaal, die huwelik wat swaarkry, die sieke wat moed verloor en die leier wat moeilike besluite moet neem.

Moses het so vir Israel gebid. Toe die volk gesondig het, het hy nie gemaak asof die sonde onbelangrik was nie. Hy het ook nie net sy hande van hulle afgewas nie. Hy het voor God vir hulle gepleit.

Ware voorbidding ontken nie sonde en gebrokenheid nie. Dit neem dit ernstig op, maar bring dit na die genade van God.

Soms dink ons ons gebede is te klein om 'n verskil te maak. Ons sien nie onmiddellik verandering nie, en daarom wonder ons of dit help. Maar gebed is nie niksdoen nie. Gebed is om die nood van die wêreld in die teenwoordigheid van God in te dra.

Die persoon wat bid, erken: “Here, ek kan hierdie muur nie alleen herstel nie. Ek het U nodig.” Dit is nie swakheid nie. Dit is geloof.

4. Christus het in die grootste gaping gaan staan

Die hartseer van Esegïel 22 is dat God sê: “Ek het niemand gekry nie.”

Daar was niemand onder die leiers, priesters of profete wat werklik getrou in die gaping gestaan het nie. Die volk het iemand nodig gehad wat namens hulle voor God kon staan, maar daar was niemand wat dit volmaak kon doen nie.

Daardie hartseer wys uiteindelik vorentoe na Jesus Christus.

Die grootste gaping is nie die gaping in 'n stadsmuur, 'n regering of selfs 'n verhouding nie. Die grootste gaping is die skeiding wat sonde tussen God en die mens gebring het.

Ons kon nie self hierdie gaping herstel nie. Geen menslike prestasie, goeie voorneme of godsdienstige poging kon dit oorbrug nie.

Maar Christus het gekom.

Hy het nie van 'n veilige afstand af na ons gebrokenheid gekyk nie. Hy het mens geword en in ons wêreld kom woon. Hy het ons sonde en oordeel aan die kruis gedra. Hy het letterlik tussen 'n heilige God en skuldige mense gaan staan.

Waar Esegïel sê: “Ek het niemand gekry nie,” verkondig die evangelie: God het self voorsien. Jesus is ons Middelaar. Hy het die gaping herstel wat ons nooit kon herstel nie.

Daarom staan ons nie in die gapings van hierdie wêreld om onself of ander te red nie. Ons staan daar omdat Christus ons reeds gered het.

Ons tree nie op asof alles van ons afhang nie. Ons tree op omdat ons weet alles rus uiteindelik in sy hande.

Dit bevry ons van twee gevare. Die eerste is onverskilligheid: “Dit het niks met my te doen nie.”

Die tweede is hoogmoed: “Ek moet almal red.”

Nee. Christus is die Verlosser. Ons is sy dienaars.

Ons doen wat ons kan, waar God ons plaas, en ons vertrou die uitkoms aan Hom toe.

Slot

God vra vandag steeds: “Wie sal in die gaping staan?”

Wie sal bid waar ander net kla?

Wie sal luister waar ander verbyloop?

Wie sal versoening soek waar trots die muur verder laat verbrokkel?

Wie sal teenwoordig wees wanneer iemand alleen voel?

Jy hoef nie elke gaping te vul nie. Jy kan nie elke probleem oplos nie. Maar daar is waarskynlik een plek, een persoon of een nood waarvoor God jou hart wakker maak.

Moenie dink jou bydrae is te klein nie.

'n Telefoonoproep kan 'n gaping vul.

'n Gebed kan iemand dra.

'n Besoek kan hoop bring.

'n Eerlike gesprek kan die eerste steen van herstel wees.

'n Daad van gehoorsaamheid kan die begin van iets nuuts word.

Ons staan nie alleen nie. Christus staan by ons. Sy Gees gee ons moed, wysheid en liefde.

Mag ons nie mense wees wat net die gebreekte mure raaksien nie.

Mag ons mense wees wat vra:

“Here, waar wil U hê moet ek staan?”

En wanneer Hy ons wys, mag ons met geloof antwoord:

“Hier is ek, Here. Gebruik my.”

Amen